РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

12 август 2008 година *

По дело C-296/08 PPU

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Chambre de l'instruction на Cour d'appel de Montpellier (Франция) с акт от 3 юли 2008 г., постъпил в Съда на същия ден, в рамките на процедура за екстрадиция срещу

Ignacio Pedro Santesteban Goicoechea

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-н A. Rosas (докладчик), председател на състав, г-н U. Lõhmus, г-н J. N. Cunha Rodrigues, г-н A. Ó Caoimh и г-н Ал. Арабаджиев, съдии,

генерален адвокат: г-жа J. Kokott,
секретар: г-н M.-A. Gaudissart, началник на отдел,

* Език на производството: френски.

предвид искането на препращащата юрисдикция от 3 юли 2008 г., постъпило в Съда на същия ден, преюдициалното запитване да се разгледа по реда на спешното производство в съответствие с член 104б от Процедурния правилник,

предвид решението от 7 юли 2008 г. на трети състав да уважи посоченото искане,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 6 август 2008 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за г-н Santesteban Goicoechea, от адв. Y. Molina Ugarte, avocat,

— за френското правителство, от г-жа E. Belliard, г-н G. de Bergues и г-жа A.-L. During, в качеството на представители,

— за испанското правителство, от Abogacía del Estado,

— за Комисията на Европейските общности, от г-жа S. Grünheid и г-н R. Troosters, в качеството на представители,

след изслушване на генералния адвокат

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на членове 31 и 32 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите-членки (ОВ L 190, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3, наричано по-нататък „Рамковото решение“).

2 Това искане е представено в рамките на процедура, с която е сезирано Chambre de l'instruction [следствено отделение] на Cour d'appel de Montpellier [Апелативен съд, Монпелие], вследствие на искане за екстрадиция, изпратено от испанските власти на 2 юни 2008 г.

Правна уредба

Международно право

3 Европейската конвенция за екстрадицията е подписана в Париж на 13 декември 1957 г. Член 10 от нея, озаглавен „Погасителна давност“, предвижда:

„Екстрадиция не се допуска, ако наказателното преследване или наказанието са погасени по давност според законодателството на молещата страна или на замолената страна.“ [неофициален превод]

4 Европейската конвенция за борба с тероризма е подписана на 27 януари 1977 г.

Право на Европейския съюз

5 Конвенцията относно опростената процедура за екстрадиция между държавите — членки на Европейския съюз, е съставена на основание член K.3 от Договора за Европейския съюз с акт на Съвета от 10 март 1995 г. и подписана на същата дата от всички държави-членки (ОВ C 78, стр. 1, наричана по-нататък „Конвенцията от 1995 г.“).

6 Съгласно член 1, параграф 1 от посочената конвенция:

„Настоящата конвенция има за цел да улесни прилагането между държавите — членки на Европейския съюз, на Европейската конвенция за екстрадицията [от 13 декември 1957 г.] чрез допълване на нейните разпоредби.“ [неофициален превод]

7 Конвенцията за екстрадицията между държавите — членки на Европейския съюз, наречена „Дъблинската конвенция“, е съставена на основание член K.3 от Договора за Европейския съюз с акт на Съвета от 27 септември 1996 г. и подписана на същата дата от всички държави-членки (ОВ C 313, стр. 11, наричана по-нататък „Конвенцията от 1996 г.“).

8 Член 1 от нея предвижда по-конкретно:

„1. Целта на настоящата Конвенция е да допълни разпоредбите и да улесни прилагането между държавите — членки на Европейския съюз:

— на Европейската конвенция за екстрадицията от 13 декември 1957 г. [?],

— на Европейската конвенция за борба с тероризма от 27 януари 1977 г. [?],

— на Конвенцията от 19 юни 1990 г. за прилагането на Споразумението от Шенген от 14 юни 1985 г. [между правителствата на държавите от Икономическия съюз Бенелюкс, Федерална република Германия и Френската

република] относно постепенното премахване на контрола по техните общи граници [ОВ L 239, 2000 г., стр. 19] за отношенията между държавите-членки, които са страни по тази Конвенция […]“ [неофициален превод]

9 Член 8, параграф 1 от Конвенцията от 1996 г. гласи следното:

„Екстрадиция не може да се откаже на основание, че има погасителна давност за наказателното преследване или наказанието съгласно законодателството на замолената държава-членка“. [неофициален превод]

10 От член 18, параграфи 2 и 3 от Конвенцията от 1996 г. произтича, че тя влиза в сила 90 дни след като последната държава-членка, пристъпила към приемането на тази конвенция, уведоми за приключването на изискваните от нейните конституционни норми процедури за това приемане. Тъй като не всички държави-членки са приели конвенцията, тя следователно не е влязла в сила съгласно тази разпоредба.

11 Член 18, параграф 4 от Конвенцията от 1996 г. гласи:

„Докато настоящата конвенция влезе в сила, всяка държава-членка може при даване на уведомлението съгласно параграф 2 или по всяко друго време да декларира, че доколкото се отнася за нея, настоящата Конвенция ще се прилага в отношенията ѝ с държавите-членки, които са направили същата декларация. Тези декларации влизат в сила 90 дни след датата на депозирането им.“ [неофициален превод]

12 Член 18, параграф 5 от Конвенцията от 1996 г. уточнява, че тя се прилага само към исканията, изпратени след датата, от която тя влиза в сила или

се прилага в отношенията между замолената държава-членка и молещата държава-членка.

13 Съображения 3—5 от Рамковото решение са формулирани по следния начин:

„(3) Всички или някои държави-членки са страни по редица конвенции в областта на екстрадицията, включително Европейската конвенция за екстрадицията от 13 декември 1957 г. и Европейската конвенция за борба с тероризма от 27 януари 1977 г. Северноевропейските държави са приели закони с еднакво съдържание, които уреждат екстрадицията.

(4) Освен това следните три конвенции, които изцяло или отчасти се отнасят до екстрадицията, са приети от държавите-членки и представляват част от достиженията на правото на Европейския съюз: Конвенция от 19 юни 1990 г. за прилагане на Споразумението от Шенген от 14 юни 1985 г. относно постепенното премахване на контрола по общите граници, отнасящо се до отношенията между държавите-членки, които са страни по тази конвенция, Конвенцията [от 1995 г.] и Конвенцията [от 1996 г.].

(5) Целта за превръщане на Съюза в пространство на свобода, сигурност и правосъдие изисква премахване на екстрадицията между държавите-членки и заместването ѝ със система за предаване между съдебните органи. Освен това въвеждането на нова опростена процедура за предаване на осъдени или заподозрени лица за изтърпяване на наказание или за наказателно преследване дава възможност за премахване на сложността и евентуалното забавяне, присъщо на настоящата процедура по екстрадиция. Преобладаващите до момента традиционни отношения на сътрудничество между държавите-членки трябва да бъдат заменени от система на свободно движение на съдебни решения по наказателни дела, обхващащи едновременно предварителни и окончателни решения в рамките на пространство на свобода, сигурност и правосъдие.“

14 Съображение 11 от Рамковото решение е формулирано по следния начин:

„В отношенията между държавите-членки европейската заповед за арест следва да замести всички предходни способи, свързани с екстрадицията, включително разпоредбите относно екстрадицията на дял III от Конвенцията за прилагане на Споразумението от Шенген."

15 Член 31 от Рамковото решение, озаглавен „Отношение с други правни актове", има следното съдържание:

„1. Без да се засяга прилагането им в отношенията между държави-членки и трети страни, от 1 януари 2004 г. настоящото рамково решение отменя [да се чете: „замества"] в отношенията между държавите-членки съответните разпоредби от следните конвенции, приложими в областта на екстрадицията:

а) Европейската конвенция за екстрадицията от 13 декември 1957 г., нейния допълнителен протокол от 15 октомври 1975 г. и втори допълнителен протокол от 17 март 1978 г., както и Европейската конвенция за борба с тероризма от 27 януари 1977 г., доколкото урежда екстрадицията;

б) Споразумението между 12-те държави-членки на Европейските общности относно опростяване и модернизация на методите на предаване на исканията за екстрадиция от 26 май 1989 г.;

в) Конвенцията […] от 10 март 1995 г.;

г) Конвенцията [...] от 27 септември 1996 г.;

д) дял III, глава 4 от Конвенцията от 19 юни 1990 г. за прилагане на Споразумението от Шенген от 14 юни 1985 г. относно постепенното премахване на контрола по общите граници.

2. Държавите-членки ще продължат да прилагат двустранните и многостранните споразумения или действащите спогодби и след приемане на настоящото рамково решение [да се чете: „Държавите-членки ще продължат да прилагат двустранните и многостранните споразумения или спогодби, които са в сила към момента на приемане на настоящото рамково решение“], доколкото същите позволяват разширяване и разпростиране на неговите цели и подпомагат по-нататъшното опростяване или улесняване на процедурите за предаване на лица, срещу които са издадени европейски заповеди за арест.

Държавите-членки могат да сключват двустранни или многостранни споразумения или спогодби след влизане в сила на настоящото рамково решение, доколкото същите позволяват разширяване и разпростиране на неговите предписания [да се чете: „задълбочаване и разширяване на неговото съдържание“] и подпомагат по-нататъшното опростяване и улесняване на процедурите за предаване на лица, срещу които са издадени европейски заповеди за арест, по-специално чрез определяне на по-кратки срокове от посочените в член 17, чрез удължаване на списъка от престъпления, изброени в член 2, параграф 2, чрез по-нататъшно ограничаване на посочените в членове 3 и 4 основания за отказ или чрез въвеждане на по-нисък праг от определения в член 2, параграфи 1 или 2.

Споразуменията и спогодбите, които са посочени във втората алинея, не могат по никакъв начин да засегнат отношенията с държави-членки, които не са страни по тях.

В срок от три месеца от влизане в сила на настоящото рамково решение държавите-членки трябва да информират Съвета и Комисията за съществуващите споразумения и спогодби, посочени в първа алинея, които желаят да прилагат и за в бъдеще.

Държавите-членки следва да уведомят Съвета и Комисията и относно наличието на нови споразумения или спогодби съгласно втора алинея в тримесечен срок от подписването им.

3. Когато конвенции или споразумения съгласно параграф 1 се прилагат на територията на държави-членки или на територия, за чиито външни отношения е отговорна държава-членка, спрямо която настоящото рамково решение не се прилага, тези актове ще продължат да регулират съществуващите отношения между тези територии и други държави-членки."

16 Член 32 от Рамковото решение, озаглавен „Преходни разпоредби", предвижда:

„Разглеждането на отправените преди 1 януари 2004 г. искания за екстрадиция се извършва въз основа на съществуващите актове, отнасящи се до екстрадицията. Получените след тази дата искания се подчиняват на правилата, приети от държавите-членки съгласно настоящото рамково решение. Въпреки това всяка държава-членка при приемането му има право да заяви, че като изпълняваща държава-членка ще продължи да разглежда искания, свързани с деяния, извършени преди датата, определена в съответствие с приложимата преди 1 януари 2004 г. система за екстрадиция. [да се чете: „Въпреки това всяка държава-членка при приемането му може да заяви, че като изпълняваща държава-членка ще продължи да разглежда в съответствие с приложимата преди 1 януари 2004 г. система за екстрадиция исканията, свързани с деяния, извършени преди дата, която тя посочи."] Въпросната дата не може да бъде по-късна от 7 август 2002 г. Това волеизявление [другаде в текста: „Тази декларация"] подлежи на обнародване в *Официален вестник на Европейските общности.* То може да бъде оттеглено [другаде в текста: „Тя може да бъде оттеглена"] по всяко време."

17 В съответствие с член 32 от Рамковото решение Френската република е направила следната декларация (ОВ L 190, 2002 г., стр. 19):

„Франция заявява в съответствие с член 32 от Рамковото решение [?], че като изпълняваща държава ще продължи да разглежда в съответствие с приложимата преди 1 януари 2004 г. система за екстрадиция исканията, свързани с деяния, извършени преди 1 ноември 1993 г., дата на влизане в сила на Договора

за Европейския съюз, подписан в Маастрихт на 7 февруари 1992 г.“ [неофициален превод]

Национална правна уредба

18 Закон № 2004-204 от 9 март 2004 г. за адаптиране на правосъдието към развитието на престъпността (JORF от 10 март 2004 г., стр. 4567) прилага Рамковото решение, като за тази цел въвежда членове 695-11—695-51 от Наказателно-процесуалния кодекс.

19 Освен това този закон съдържа разпоредбите за прилагане на конвенциите от 1995 г. и 1996 г.

20 Закон № 2004-1345 от 9 декември 2004 г. разрешава ратификацията на Конвенцията от 1996 г. (JORF от 10 декември 2004 г., стр. 20876).

21 Тази конвенция е публикувана с Декрет № 2005-770 от 8 юли 2005 г. (JORF от 10 юли 2005 г., стр. 11358). Уточнява се, че тя се прилага от 1 юли 2005 г.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

22 На 11 октомври 2000 г. на основание Европейската конвенция за екстрадицията от 13 декември 1957 г. испанското правителство е изпратило искане за екстрадиция по отношение на г-н Santesteban Goicoechea за деяния, за които се твърди, че са извършени на испанска територия през февруари и март 1992 г. и са квалифицирани като складиране на бойно оръжие, незаконно притежаване на експлозиви, незаконно използване на чуждо моторно превозно средство, подмяна на регистрационни табели на моторни превозни средства и принадлежност към терористична организация. По това искане е дадено отрицателно становище с решение от 19 юни 2001 г. на Chambre de l'instruction на Cour d'appel de Versailles с довода, че деянията, за които е била поискана екстрадицията, според френското право са били покрити с давност.

23 На 31 март 2004 г. от испанските власти по отношение на г-н Santesteban Goicoechea е издадена европейска заповед за арест, която посочва същите деяния като упоменатите в искането за екстрадиция от 11 октомври 2000 г. В писменото си становище френското правителство посочва, че не е предприело действия по тази заповед. Всъщност с оглед на датата на деянията и декларацията, направена в съответствие с член 32 от Рамковото решение, посочената заповед е можело да се счита само като обикновено искане за временно задържане, което следва да се разглежда съгласно приложимата преди 1 януари 2004 г. система за екстрадиция, т.е. Европейската конвенция за екстрадицията от 13 декември 1957 г. Според френското право обаче деянията били покрити с давност. При всички положения г-н Santesteban Goicoechea е изтърпявал във Франция наказание лишаване от свобода, така че евентуално предаване на молещата държава-членка би могло да се осъществи едва след изпълнението на това наказание.

24 Г-н Santesteban Goicoechea е трябвало да бъде освободен на 6 юни 2008 г. Както уточнява в съдебното заседание испанското правителство, тъй като от френските съдебни власти е напомнена невъзможността да се използва европейска заповед за арест с оглед на датата на деянията и направената в съответствие с член 32 от Рамковото решение декларация, на 27 май 2008 г. Juzgado Central de Instrucción de la Audiencia Nacional (Испания) отправя искане за временно задържане за същите деяния, с оглед на основаващо се на Конвенцията от 1996 г. искане за екстрадиция. На 28 май 2008 г. г-н Santesteban Goicoechea е задържан с цел екстрадиция от procureur de la République [окръжен прокурор].

25 На 2 юни 2008 г. испанските власти отправят искане за екстрадицията на г-н Santesteban Goicoechea на основание на Конвенцията от 1996 г.

26 Главният прокурор настоява Chambre de l'instruction на Cour d'appel de Montpellier да даде положително становище по искането на испанските власти.

27 Г-н Santesteban Goicoechea отказва да бъде предаден на испанските власти, като по-специално счита, че Кралство Испания не може да се позове на разпоредбите на Конвенцията от 1996 г.

28 Препращащата юрисдикция отбелязва, че в член 31 от Рамковото решение се предвижда, че считано от 1 януари 2004 г. то замества съответните разпоредби на конвенциите, посочени по-нататък, които намират приложение в областта на екстрадицията между държавите-членки. Конвенцията от 1996 г. се посочвала в член 31, параграф 1, буква г) от Рамковото решение.

29 Член 31, параграф 2 от Рамковото решение предвиждал възможността някои държави-членки да продължат да прилагат определени двустранни или многостранни споразумения, които са в сила към момента на приемане на Рамковото решение. Те обаче трябвало да уведомят за тези споразумения в срок от три месеца, считано от влизането в сила на Рамковото решение. Кралство Испания обаче не извършило никакво уведомление в този смисъл.

30 Препращащата юрисдикция иска да се установи и тълкуването на член 32 от Рамковото решение, тъй като в главното производство се иска прилагането на конвенция, приложима във Франция от 1 юли 2005 г.

31 При тези обстоятелства Chambre de l'instruction на Cour d'appel de Montpellier решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Липсата на уведомление по член 31, параграф 2 от Рамковото решение [...] от страна на държава-членка, в случая [Кралство] Испания, за намерението ѝ да продължи да прилага двустранни или многостранни споразумения води ли поради употребата на думата „замества" в член 31 от това рамково решение до невъзможност тази държава-членка да използва в отношенията си с друга държава-членка, в конкретния случай [Френската република], която е направила декларация по член 32 от Рамковото решение, процедури, различни от тази на европейската заповед за арест?

При отрицателен отговор на предходния въпрос се отправя молба за отговор на следния въпрос:

(2) Направените от изпълняващата държава резерви позволяват ли на тази държава прилагането [на Конвенцията от 1996 г.], която е приета преди 1 януари 2004 г., но е влязла в сила в тази изпълняваща държава след посочената в член 32 от Рамковото решение дата 1 януари 2004 г.?"

По спешното производство

32 С писмо от 3 юли 2008 г., постъпило в секретариата на Съда в същия ден, Chambre de l'instruction на Cour d'appel de Montpellier иска преюдициалното запитване да се разгледа по реда на спешното производство, предвидено в член 104б от Процедурния правилник.

33 Препращащата юрисдикция обосновава това искане, като посочва, че след изпълнение на наказание лишаване от свобода г-н Santesteban Goicoechea е бил задържан единствено с цел екстрадиция, като това задържане е разпоредено в рамките на производството за екстрадиция, в което се поставя преюдициалният въпрос.

34 На 7 юли 2008 г. след изслушване на генералния адвокат трети състав на Съда решава да уважи искането на препращащата юрисдикция за разглеждане на преюдициалното запитване по реда на спешното производство.

Относно компетентността на Съда

35 От акта за препращане е видно, че преюдициалното запитване се основава на член 234 ЕО, докато исканото тълкуване се отнася до Рамковото решение, тоест до акт, приет по силата на дял VI от Договора за ЕС.

36 В началото обаче следва да се отбележи, че в съответствие с член 46, буква б) ЕС разпоредбите от Договора за ЕО и Договора за ЕОВС, които се отнасят до правомощията на Съда и до тяхното упражняване, сред които е член 234 ЕО, се прилагат към разпоредбите на дял VI от Договора за ЕС при условията, предвидени в член 35 ЕС. От това произтича, че предвиденият в член 234 ЕО режим се прилага спрямо компетентността на Съда да разглежда преюдициални въпроси на основание член 35 ЕС, при условие че са спазени предвидените в тази разпоредба изисквания (вж. в този смисъл Решение от 16 юни 2005 г. по дело Pupino, C-105/03, Recueil, стр. I-5285, точки 19 и 28, както и Решение от 28 юни 2007 г. по дело Dell'Orto, C-467/05, Сборник, стр. I-5557, точка 34).

37 В декларация от 14 март 2000 г. с действие от 11 юли 2000 г. Френската република е посочила, че приема компетентността на Съда да се произнася по действителността

и тълкуването на посочените в член 35 ЕС актове съобразно правилата, предвидени в параграф 3, буква б) от този член (ОВ L 327, 2005 г., стр. 19).

38 При тези условия фактът, че актът за препращане не споменава член 35 ЕС, а се позовава на член 234 ЕО, не може сам по себе си да доведе до недопустимостта на преюдициалното запитване. Това се потвърждава и от обстоятелството, че Договорът за ЕС не предвижда нито изрично, нито мълчаливо формата, в която националната юрисдикция трябва да представи своето преюдициално запитване (вж. Решение по дело Dell'Orto, посочено по-горе, точка 36).

39 Освен това, както изтъква френското правителство в своето становище, макар и от съдебната практика на френския Conseil d'État да произтича, че когато дават становище по искане за екстрадиция, следствените отделения на апелативните съдилища упражняват административна функция, от това не може да се направи извод, че тези органи нямат качеството на юрисдикция по смисъла на член 234 ЕО.

40 Всъщност според постоянната съдебна практика, за да прецени дали препращащият орган притежава такова качество — въпрос, уреден единствено от общностното право — Съдът взема предвид съвкупност от обстоятелства, а именно дали органът е законоустановен, дали е постояннодействащ, дали юрисдикцията му е задължителна, дали производството е състезателно, дали той прилага правни норми и дали е независим (вж. по-специално Решение от 31 май 2005 г. по дело Syfait и др., C-53/03, Recueil, стр. I-4609, точка 29 и цитираната съдебна практика). Освен това националните юрисдикции могат да сезират Съда само ако пред тях има висящ правен спор и ако следва да се произнесат в рамките на производство, предназначено да доведе до постановяване на решение с правораздавателен характер (вж. по-специално Решение по дело Syfait и др., посочено по-горе, точка 29, както и Решение от 27 април 2006 г. по дело Standesamt Stadt Niebüll, C-96/04, Recueil, стр. I-3561, точка 13).

41 Не се спори по това, че следствените отделения на апелативните съдилища изпълняват посочените по-горе условия — да са законоустановени, постоянно действащи и независими. Намесата им е задължителна в областта на

екстрадицията и те се произнасят в производство с правораздавателен характер, в хода на което съответното лице, както и прокуратурата се изслушват в обсъждане при условията на състезателност. Те упражняват контрол върху условията за законност на екстрадицията и дават мотивирано становище. Ако последното е отрицателно, след влизането си в сила то слага край на процедурата по екстрадиция и автоматично води до освобождаването на исканото лице, задържано с цел екстрадиция. Освен това, както посочва френското правителство в своето становище, от 1984 г. Cour de cassation [Касационният съд] приема, че становището на следственото отделение подлежи на касационно обжалване, основаващо се на пороци във връзка с формата и процедурата. Тази възможност за обжалване понастоящем е закрепена в член 696-15 от Наказателнопроцесуалния кодекс. На последно място, когато Cour de cassation е сезиран с жалба в интерес на правото срещу становище на следствено отделение, Cour de cassation се произнася по материалноправните условия за екстрадицията.

42 От всички тези съображения следва, че Съдът е компетентен да отговори на поставените въпроси.

По преюдициалните въпроси

43 В самото начало г-н Santesteban Goicoechea иска от Съда да се произнесе, че би противоречало на основните принципи на правото, приложими в Европейския съюз, и по-специално на принципите за правна сигурност, за законност и за забрана на прилагането с обратна сила на по-тежкия наказателен закон, спрямо него да се приложи Конвенцията от 1996 г. за деяния, по отношение на които Chambre de l'instruction на Cour d'appel de Versailles с решение от 19 юни 2001 г. е обявило изтекла по френското право давност и е дало отрицателно становище относно екстрадицията.

44 Той изтъква, че макар и конвенциите за екстрадиция да се прилагат към деяния, предшестващи влизането им в сила, не можело да се допусне нова конвенция за екстрадиция да води до поставянето под въпрос на окончателно уредени положения.

45 В това отношение следва да се констатира, че доколкото първоначалната аргументация на г-н Santesteban Goicoechea се отнася до проблемите, произтичащи от последователното прилагане във времето на Европейската конвенция за екстрадицията от 13 декември 1957 г. и на Конвенцията от 1996 г., тя не попада в контекста на отговора на преюдициалните въпроси и на тълкуването на членове 31 и 32 от Рамковото решение.

46 Трябва обаче да се напомни, че по смисъла на член 35 ЕС националният съд, а не страните в главното производство, следва да сезира Съда. Следователно възможността за определяне на въпросите, които да се поставят на Съда, се полага единствено на националния съд и страните не биха могли да променят съдържанието им (относно член 234 ЕО вж. по-специално Решение от 9 декември 1965 г. по дело Singer, 44/65, Recueil, стр. 1191 и 1198, както и Решение от 17 септември 1998 г. по дело Kainuun Liikenne и Pohjolan Liikenne, C-412/96, Recueil, стр. I-5141, точка 23).

47 Освен това да се отговори на посоченото в точка 43 от настоящото съдебно решение искане на г-н Santesteban Goicoechea би било несъвместимо с ролята, предоставена на Съда от член 35 ЕС, както и със задължението на Съда да осигури на правителствата на държавите-членки и на заинтересованите страни възможността да представят становища в съответствие с член 23 от Статута на Съда, като се отчита обстоятелството, че по силата на тази разпоредба само актовете за препращане се съобщават на заинтересованите страни (по отношение на член 234 ЕО вж. по-специално Решение от 20 март 1997 г. по дело Phytheron International, C-352/95, Recueil, стр. I-1729, точка 14, както и Решение по дело Kainuun Liikenne и Pohjolan Liikenne, посочено по-горе, точка 24).

По първия въпрос

48 С първия си въпрос препращащата юрисдикция по същество иска да установи дали член 31 от Рамковото решение следва да се тълкува в смисъл, че с оглед на съдържащата се в параграф 1 от този член дума „замества“ липсата на уведомление от държава-членка като Кралство Испания за намерението ѝ да прилага

двустранни или многостранни споразумения в съответствие с член 31, параграф 2 от това решение води до невъзможност тази държава-членка да използва процедури, различни от тази на европейската заповед за арест, в отношенията си с друга държава-членка като Френската република, която е направила декларация по член 32 от Рамковото решение.

49 Г-н Santesteban Goicoechea твърди, че думата „замества“ е лишена от всякаква двусмисленост и че при липса на уведомление от Кралство Испания за желанието да запази прилагането на Конвенцията от 1996 г., тя не може да се прилага между Кралство Испания и Френската република. Предложените от френското правителство и Комисията тълкувания в писмените им становища били само обобщения без доказателства.

50 От своя страна френското и испанското правителство, както и Комисията считат, че член 31 от Рамковото решение не е приложим към главното производство.

51 В това отношение от съображения 5, 7 и 11 от Рамковото решение е видно, че за да се премахнат сложността и рисковете от забавяне, присъщи на тогава приложимите процедури по екстрадиция, Рамковото решение има за цел да замести системата на многостранна екстрадиция между държавите-членки, основаваща се на Европейската конвенция за екстрадицията от 13 декември 1957 г., със система на предаване между съдебните органи. Посоченото съображение 11 уточнява също, че „[в] отношенията между държавите-членки европейската заповед за арест следва да замести всички предходни способи, свързани с екстрадицията“.

52 Съображения 3 и 4 от Рамковото решение упоменават конвенциите, приложими между всички или някои от държавите-членки, както и конвенциите, одобрени от държавите-членки и представляващи част от достиженията на правото на Съюза, сред които фигурира Конвенцията от 1996 г.

53 В съответствие с посочената в съображенията цел член 31, параграф 1 от Рамковото решение предвижда заместването между държавите-членки на посочените от него конвенции с въведения от Рамковото решение режим на европейската заповед за арест. Сред тези конвенции фигурират посочените в съображения 3 и 4 от Рамковото решение и следователно Конвенцията от 1996 г.

54 Член 31, параграф 2 от Рамковото решение допуска държавите-членки да продължат да прилагат двустранни или многостранни споразумения или спогодби, намиращи се в сила към момента на приемането на Рамковото решение, или да сключват такива двустранни или многостранни споразумения или спогодби след влизането в сила на това решение, доколкото те позволяват задълбочаване и разширяване на целите на Рамковото решение и подпомагат по-нататъшното опростяване и улесняване на процедурите за предаване на лица, срещу които са издадени европейски заповеди за арест.

55 Тази разпоредба обаче не би могла да се отнася до конвенциите, посочени в член 31, параграф 1 от Рамковото решение, тъй като то има за цел именно да ги замести с по-прост и по-ефикасен режим. Както посочва Комисията в своето становище и както подчертава испанското правителство в съдебното заседание, член 31, параграф 2 от Рамковото решение се отнася до други конвенции, с които държавите-членки в още по-голяма степен в сравнение с Рамковото решение улесняват и опростяват процедурите за предаване на лица, като се остава в рамките на европейската заповед за арест.

56 Следователно Конвенцията от 1996 г. не представлява част от двустранните или многостранни споразумения или спогодби, упоменати в член 31, параграф 2 от Рамковото решение, за които би било възможно уведомление.

57 Освен това режимът на европейската заповед за арест се прилага само при предвидените в Рамковото решение условия, и по-специално съгласно член 32 от него, за получените след 1 януари 2004 г. искания и доколкото изпълняващата държава-членка не е направила декларация в съответствие с тази разпоредба, за да ограничи във времето прилагането на посочения режим.

58 Ето защо, както уточнява Комисията, предвиденото в член 31, параграф 1 от Рамковото решение заместване на посочените в тази разпоредба конвенции не води до отмяната на тези конвенции, които остават релевантни за случаите, обхванати от декларация на държава-членка, направена в съответствие с член 32 от Рамковото решение, но и в други ситуации, при които режимът на европейската заповед за арест не е приложим.

59 Следователно членове 31 и 32 от Рамковото решение се отнасят до различни ситуации, които взаимно се изключват. Всъщност докато споменатият член 31, озаглавен „Отношение с други правни актове“, урежда последиците от прилагането на режима на европейската заповед за арест за международните конвенции в областта на екстрадицията, посоченият член 32, озаглавен „Преходни разпоредби“, предвижда случая, при който този режим не се прилага.

60 В конкретния случай Френската република е направила декларация съгласно член 32 от Рамковото решение, с която се уточнява, че като изпълняваща държава ще продължи да разглежда в съответствие с приложимата преди 1 януари 2004 г. система за екстрадиция исканията, свързани с деяния, извършени преди 1 ноември 1993 г., дата на влизане в сила на Договора от Маастрихт.

61 Такъв е случаят с искане като направеното от испанските власти във връзка с г-н Santesteban Goicoechea, тъй като приписваните на последния деяния са били извършени през февруари и март 1992 г.

62 Тъй като предвиденият от Рамковото решение режим на европейската заповед за арест не е приложим към това искане, член 31 от Рамковото решение не е релевантен.

63 Ето защо на първия въпрос следва да се отговори, че член 31 от Рамковото решение трябва да се тълкува в смисъл, че се отнася само до хипотезата, при

която е приложим режимът на европейската заповед за арест, какъвто не е случаят, когато искането за екстрадиция е свързано с деяния, извършени преди датата, посочена от държава-членка в декларация, направена в съответствие с член 32 от Рамковото решение.

По втория въпрос

64 С втория си въпрос препращащата юрисдикция по същество иска да установи дали член 32 от Рамковото решение следва да се тълкува в смисъл, че не допуска изпълняваща държава-членка да прилага Конвенцията от 1996 г., когато посочената конвенция е станала приложима в тази държава-членка едва след 1 януари 2004 г.

65 Г-н Santesteban Goicoechea твърди, че да се допусне, че използваният в член 32 от Рамковото решение израз „приложимата преди 1 януари 2004 г. система за екстрадиция“ обхваща посочената конвенция, приложима между Кралство Испания и Френската република едва от 1 юли 2005 г., би противоречало на буквата и на духа на декларацията, направена от Френската република съгласно посочения член 32.

66 Френското и испанското правителство, както и Комисията считат, че изразът „приложимата преди 1 януари 2004 г. система за екстрадиция“ е използван в Рамковото решение, за да прокара разграничение между системата за екстрадиция, установена от конвенциите, съществуващи към момента на приемане на Рамковото решение и посочени в съображенията и в член 31, параграф 1 от него, от една страна, и създадения с Рамковото решение режим на европейската заповед за арест, който съгласно това решение е трябвало да се прилага към исканията, направени след 1 януари 2004 г., от друга страна. Използването на този израз нямало за цел да „замрази“ състоянието на конвенциите, посочени в споменатия член 31, параграф 1, нито да попречи на подобряването на системата за екстрадиция, основаваща се на Европейската конвенция за екстрадицията от 13 декември 1957 г.

67 Френското и испанското правителство, както и Комисията изтъкват освен това, че Конвенциите от 1995 г. и 1996 г. още не са били в сила на 1 януари 2004 г., че понастоящем те все още не са в сила и че биха загубили всякакво полезно действие, ако държавите-членки нямаха възможност да продължат да приемат процедурите, изисквани от националното им право за тяхното прилагане. Тези конвенции обаче представлявали достижения на правото на Съюза, които държавите-членки били длъжни да възприемат, и оставали полезни в случаите, когато режимът на европейската заповед за арест не се прилага, както и в свързаните с екстрадицията отношения с трети държави, асоциирани в рамките на Споразумението от Шенген от 14 юни 1985 г. Държавите-членки впрочем били насърчени в Съвета да продължат да ги ратифицират въпреки съществуването на Рамковото решение.

68 Накрая Комисията отбелязва, че Френската република би могла по всяко време да оттегли своята декларация, направена съгласно член 32 от Рамковото решение, което би довело до това режимът на европейската заповед за арест да бъде незабавно приложим. Ето защо било трудно да се схване защо трябва да се забрани частично придвижване в посока към европейската заповед за арест посредством прилагането на Конвенцията от 1996 г. след прилагането на режима, предвиден в Рамковото решение.

69 В това отношение както от съображенията на Рамковото решение, така и от членове 31 и 32 от него произтича, че с израза „приложимата преди 1 януари 2004 г. система за екстрадиция“ член 32 от Рамковото решение има предвид по-конкретно съвкупността от конвенции, посочени в съображения 3 и 4, както и в член 31, параграф 1 от Рамковото решение. Тези конвенции се основават на Европейската конвенция за екстрадицията от 13 декември 1957 г., доколкото я изменят или допълват. Така в член 1 от Конвенцията от 1996 г. се посочва, че тя има за цел да допълни разпоредбите и да улесни прилагането между държавите — членки на Европейския съюз, по-специално на Европейската конвенция за екстрадицията от 13 декември 1957 г.

70 Както обаче уточнява Комисията в съдебното заседание, използването на термина „приложима“ не би могло да доведе до това посочените конвенции да станат приложими единствено поради влизането в сила на Рамковото решение.

Всъщност за да бъде дадена конвенция приложима между две държави-членки, те трябва да са обвързани от тази конвенция.

71 Този термин не може да се разбира като обозначаващ единствено конвенциите, които биха били действително приложими между държавите-членки на 1 януари 2004 г.

72 Всъщност предвидената в третото и четвъртото изречение от член 32 от Рамковото решение система на декларации има за цел да позволи по изключение предвиденият в първото изречение от същия член режим да обхване и някои искания, получени след 1 януари 2004 г. Както нищо не забранява съществуващи в областта на екстрадицията актове да се направят приложими в определени държави-членки между датата на приемане на Рамковото решение и 1 януари 2004 г., така никакъв довод не може да попречи на държава-членка да направи приложима след 1 януари 2004 г. конвенция, която представлява част от системата за екстрадиция, заместена от режима на европейската заповед за арест, за ситуации, при които посоченият режим не намира приложение.

73 Както основателно поддържат френското и испанското правителство, както и Комисията, посочването на датата 1 януари 2004 г. служи основно да се установи границата между приложното поле на предвидената от конвенциите система за екстрадиция и това на разработения в Рамковото решение режим на европейската заповед за арест, тъй като този режим е предназначен да се прилага като общо правило към всички искания, направени след 1 януари 2004 г.

74 Прилагането на конвенции като тази от 1996 г. не накърнява предвидения от Рамковото решение режим на европейската заповед за арест, тъй като съгласно член 31, параграф 1 от това решение такава конвенция може да се използва само когато режимът на европейската заповед за арест не намира приложение.

75 Следователно прилагане на конвенции в областта на екстрадицията след 1 януари 2004 г. може да има за цел само подобряването на системата за екстрадиция в случаи, при които режимът на европейската заповед за арест не е приложим. Както обаче се отбелязва в точка 58 от настоящото съдебно решение, конвенциите в областта на екстрадицията остават релевантни за случаите, обхванати от декларация на държава-членка, направена в съответствие с член 32 от Рамковото решение, но и в други ситуации, при които режимът на европейската заповед за арест не е приложим.

76 Такава цел със сигурност не противоречи на целите на Рамковото решение, тъй като както е видно от съображение 5 от него, то има за цел чрез въвеждането на нова опростена система за предаване на осъдени или заподозрени лица да премахне сложността и рисковете от забавяне, присъщи на процедурите за екстрадиция, съществуващи към момента на приемането на Рамковото решение.

77 Прилагането между две държави-членки на Конвенцията от 1996 г. освен това е в съответствие с целите на Съюза. В това отношение следва да се напомни, че тази конвенция представлява част от достиженията на правото на Съюза и че с акт от 27 септември 1996 г. Съветът е препоръчал нейното приемане от държавите-членки съгласно съответните им конституционни правила.

78 На последно място, както напомня Комисията, член 32 от Рамковото решение изрично предвижда, че декларация, направена от държава-членка съгласно тази разпоредба, може да бъде оттеглена по всяко време, което при липса на уточнение в това отношение би довело до незабавното прилагане на режима на европейската заповед за арест дори за деяния, предхождащи датата, която е била посочена в оттеглената по този начин декларация.

79 С оглед на така признатото право за оттегляне на декларация, направена съгласно член 32 от Рамковото решение, не може успешно да се твърди, че държава-членка, която е направила такава декларация, не би имала право да направи Конвенцията от 1996 г. приложима след 1 януари 2004 г., така че тази конвенция да обхваща по-конкретно ситуациите, при които режимът

на европейската заповед за арест не се прилага, като се има предвид, както подчертава Комисията, че тази конвенция представлява прогрес в посоката на европейската заповед за арест с оглед улесняване на екстрадициите между държавите-членки.

80 Според постоянната съдебна практика процесуалните норми се считат по правило за приложими към всички съдебни спорове, висящи към датата на тяхното влизане в сила, за разлика от материалноправните норми, които обикновено се тълкуват като неприложими към положения, съществуващи преди влизането им в сила (вж. Решение по дело Dell'Orto, посочено по-горе, точка 48). Член 18, параграф 5 от Конвенцията от 1996 г. предвижда, че тя се прилага към исканията, изпратени след датата, от която тя се прилага в отношенията между замолената държава-членка и молещата държава-членка. Що се отнася до член 32 от Рамковото решение, той предвижда, че получените след 1 януари 2004 г. искания ще се подчиняват на правилата на европейската заповед за арест. Макар и в двата случая новите правила да се прилагат не към заварените искания, а към направените след определена дата, общото между тях е, че намират приложение към искания, свързани с деяния, предхождащи датата на прилагане на новата правна уредба.

81 С оглед на тези обстоятелства на втория въпрос следва да се отговори, че член 32 от Рамковото решение следва да се тълкува в смисъл, че допуска изпълняваща държава-членка да прилага Конвенцията от 1996 г. дори когато тя е станала приложима в тази държава-членка едва след 1 януари 2004 г.

По съдебните разноски

82 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

1) **Член 31 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите-членки трябва да се тълкува в смисъл, че се отнася само до хипотезата, при която е приложим режимът на европейската заповед за арест, какъвто не е случаят, когато искането за екстрадиция е свързано с деяния, извършени преди датата, посочена от държава-членка в декларация, направена в съответствие с член 32 от това рамково решение.**

2) **Член 32 от Рамково решение 2002/584 следва да се тълкува в смисъл, че допуска изпълняваща държава-членка да прилага Конвенцията за екстрадицията между държавите — членки на Европейския съюз, съставена с акт на Съвета от 27 септември 1996 г. и подписана на същата дата от всички държави-членки, дори когато тя е станала приложима в тази държава-членка едва след 1 януари 2004 г.**

Подписи